

MỘT THOÁNG HỒI ỚNG XƯA

Đã lâu lắm rồi, có lẽ hơn 40 năm tôi rời xa mái trường Văn Học và non già hơn 30 năm sinh sống ở đây. Nhớ về Công Hòa Liên Bang Đức và thành phố Munich khi nghe đến tên bạn sẽ nghĩ ngay đến hai tuần lễ hội tháng 10 Oktoberfest với những cốc bia vĩ đại chỉ cần 1 lít ngon ngọt thơm nồng và sau khi thưởng thức xong bạn sẽ chân nam đá chân xiêu ngay.

Năm nào đó... 1968 tới 1970.

Tôi tập thể nhập học vào trung học và mái trường Văn Học ngày đó náo nức ngay đầu trường Hoàng Diệu có bậc cấp cao cao... có đám học trò bé bỏng như chúng tôi đã ào ào tranh nhau chèo xuồng cho kịp ghé đến quán bà Cai trong giờ ra chơi những ngày đầu tháng đó với nhau bàn bàn tán tán, nhâm nhi vài ba trái cóc chua hay chén dòn tan những trái ớt xanh lè còi còi nói nói...toàn những chuyện không đâu.

Cũng từ đó tôi được trở thành một cô nữ sinh trung học với áo dài trường tóc thả ngang lưng bay bay trong gió, e ấp che ngang khuôn mặt mình với chiếc nón bài thơ cùng đôi guốc mộc cộp cộp trên tay còn chiếc cặp đóng đũa. Tôi đã thành người lớn!

Những giờ học nào tiếp với nhau nào là sinh ngữ, công dân, số đo, văn viết, vật lý, toán dài dài ... đã không còn cho tôi giây phút nghĩ ngợi hay mơ mộng khi đến trường. Và quý thầy cô đã

giọng dõng, đã cho tôi biết thời tiết như thế nào hay là phải đi hay là không đi. Tôi nhớ, thời gian đó là công dân.

Còn bây giờ vào lớp là thầy thao thao bất tuyệt về những anh hùng, những tiến nhân xa xưa trong thời kỳ dựng nước. Thầy cho chúng tôi biết Lê Lợi, Trần Quốc Tuấn, Ngô Quyền trong những trận đánh kiên hùng và cho chúng tôi làm con cháu của thầy Quang Trung Nguyễn Huệ năm nào mà cứ phải nói chúng tôi là những người yêu quê hương yêu quê cha đất tổ, nhé!

Quay sang môn toán học, những bài tập về những con số chúng tôi nhớ thầy Trần Đĩnh luôn luôn là giọng nói nhè nhẹ ân cần, kiên nhẫn giảng dạy cho chúng tôi vượt qua những giờ toán học khô khan đầy học búa. Phần thầy dạy cho chúng tôi là những thơ trong giờ ra chơi hay tan học chúng tôi ghé qua thăm thầy nơi căn nhà đất dưới mái tròng Vãn Học là những bữa cơm ngon lành thơm mát tình nghĩa thầy trò.

Tôi đã tập hát hò từ khi còn bé, từ lúc đi học ở trường Đa Nghĩa. Lên trung học cũng không là ngại gì, làm cô học trò nhỏ với tiếng hát học trò. Chúng tôi Minh Trang và Bích Thủy thầy dạy xuyên là hai tiếng hát này đây vào những dịp phát phần thưởng hay liên hoan vào dịp tan trường. Khi nào không bao giờ quên được có lần được ghé vào bàn trang điểm của cô Vi Khuê.

Ui! nào là phải sơn, bút chì tô kẻ mặt... hai chúng tôi đứng ngơ ngác và chờ biết thế nào. Một lúc mà cả tuồng học trò không bao giờ có được. Quê hương trong tôi chinh chiến, chúng tôi hình như là những kẻ chờ đợi bên ngoài. Bên bè lớp đã ra đi, có kẻ không bao giờ trở lại. Bên học trò vô tri giác chúng tôi vẫn còn hồn nhiên khi nghe tiếng súng xa xa. Cặp sách trên trường, miết mài trên ghế và không một chút suy tư là bên học trò chúng tôi lúc đó không một chút đổi thay.

Cũng mái trường Vãn Học này, chúng tôi đã bắt đầu mong muốn làm thi sĩ với tiếng thơ trữ tình bắt đầu của những bài thơ nói về tiếng quê nhà tập thành ngâm thơ Huy Cận, Xuân Diệu. Học văn chúng tôi nhớ:

Trãi vách quỳ lá vàng hiu hắt...

~~~~~ *Bắt đầu những thơ và cảm thông cho những số phận hẩm hiu...*

Rồi sang:

Quân đội Tịch ng Giang đũa,

~~~~~ *Thì phải Tịch ng Giang vỡ ....*

Biết nguỵch ngoặc vài ba nét Hán Tờ... và hãnh diện làm sao khi khoe với những em học sinh học mình.

Mái trường Vãn Học xưa cũ của tôi. Không gian vẫn còn niềm yên trong tâm trí những thời gian đã đi quá xa không còn trở lại. Tôi đã là một kẻ tha hương. Có ai đi xa không nhớ quê hương nguỵch ngoặc? Nhớ thì tha đi những bữa chia xa, nhớ mái trường cũ, nhớ thầy cô, nhớ và nhớ nhưng.... Trong đời sống có quá nhiều thứ mà chúng ta mua, mua rồi bỏ quên rồi những không hề được như ý nguyện đi đến hình là những kẻ niềm trong đời.

Cố mợ n nhớ ng kờ ni m th i th u c a tời, nhó đó mà hai chân tời đợ c đợ ng vợ ng đợ n ngày hôm nay. Hoa anh đào đã nhi u lờ n thay lá. Con phợ xợ a cũng lờ m đợ t thay khuôn mợ t cợ a mình. Thợ nhợ ng trong tim tời hoa cũng là hoa xợ a phợ cũng là phợ cũ:

Dalat sợợ ng mù hợ t mợ a lờ i nợ ng,
ợợợợ *Thợ m nhợ phợ , ngợợ i, đợợ ng vợ ng ngày xợ a.*
ợợợợ *ợợ c thợ m gợợ ngợ n gió nhợ đợng đợ a,*
ợợợợ *Tời đợ ng đợ i, cợ ng sần trợợ ng chợ a mợ cợ a.*

Cố mợ n các bợ n Huyợ n, Bích Thợ y, và các em Nhợ t Anh, Nhợ Anh đã đợ a tời vợ vợ i nhợ ng kờ ni m ngày xợ a. Sợ ng vợ i kờ ni m cợ a thợ i thợ u và nhợ ng hình ợ nh đợ p cợ a nhợ ng ngày cợ p sách đợ n trợợ ng cợ nghĩ đợ n là tời nghe nhợ có tiợ ng reo vui trong lòng. Nghợ vợ mợ t mái trợợ ng, viợ t vợ mợ t quợng đợ i êm ái? Giợ y bút nào kờ xiợ t... Xin bợ n cợ nhợ tời, hợ ngợ i im cợ nh khung cợ a sợ nhìn lá vàng rợ i trong mùa thu đợ n hay nhợ ng hợ t tuyợ t đợ u mùa đợng rợ i và nghĩ đợ n mái trợợ ng xợ a, đợ n thợ y cô giáo, đợ n bợ n bè thân thợợ ng..... Cợ mợ i nghĩ đợ n là đã thợ t vui, tâm hợ n đã thợ t lợ ng đợ u và sung sợợ ng trong lòng.

NGUYỢ N THỢ MINH TRANG